

lille. Nej, det er Folkets og Landets fælles Interesser, Landets Selvstændighed, Ære og Nationalitet, vi skulle have et Forsvar for. Hvorledes dette Forsvar skal ordnes, sidder jeg ikke inde med den fornødne Fagkundskab til at kunne afgøre. Derfor har jeg heller aldrig taget noget bestemt Standpunkt hverken som erklæret Tilhænger eller som erklæret Modstander at Københavns Befæstning. Jeg ser mig ikke i Stand til at tage bestemt Standpunkt i dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke se saa langt ind i vore militære Forhold, at jeg kan afgøre, hvad der skal lægges til Grund for hele vort Forsvarsvæsen. Det, jeg har været med til at protestere imod, har altid været den Maade, hvorpaa Befæstningssagen har været trodset igennem, dette, at den daværende Regering, det daværende Højreparti ligefrem paa Trods af den ene Lovgivningsfaktors Protest og gentagne Nej fuldførte dette Arbejde. Der er jo af vor højtærede Kultusminister skrevet en Del Artikler om vor Forsvarssag, om, hvad der er Hensigten med Forsvarskommissionen. Jeg kan indskrænke mig til fuldt ud at slutte mig til, hvad den ærede Minister fremhæver som Forsvarskommissionens Maal og som Hensigten med den. Jeg mener for det første, at der burde have været Ro, medens den sad, og naar den saa endelig kom med sin Betænkning og med sine Resultater og fremlagde sine Grunde baade for det ene og for det andet, mente jeg, at det var enhver dansk Mands Pligt at tage disse Grunde under en saglig og nøgtern Overvejelse og saa tage Standpunkt derefter, hvad enten det gik i den ene eller i den anden Retning. Jeg tror, det vilde være en Lykke og Velsignelse for vort Folk, om vi kunde faa noget af al den Kiv, al den Splid og Strid, som har staaet om vort Forsvarsvæsen, ud af vort politiske Liv.

Der er jo blevet kritiseret meget over vor nuværende Krigsminister, og navnlig har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) været en haard Kritiker overfor den højtærede Minister. Men det forbaysede mig egentlig at høre hans Tale forleden Dag; thi alt, hvad han der havde at fremføre, var virkelig, som det ærede Medlem for Kjellerup (Jensen-Knudstrup) meget træffende sagde, opvarmede Retter, det var ligefrem et Opkog af saa forslidte Ting, som vi have drøftet saa mangfoldige Gange. Det var alle de gamle Stridsspørgsmaal fra i Fjor baade om Krudttaarn og Indkaldelser og Forterne ude paa Saltholm, som jo nu dog

ere svundne ind til det, som de vistnok ere, Skanserne derude paa Saltholmen, og der var de menige Infanterister, som ere lavede til Artillerister — ja, der var en hel Del, men der var ikke det mindste nyt, ikke saa meget, som der kunde ligge bag paa en Negl. Og saa tænkte jeg ved mig selv: Hvem skulde dog have troet, at vor højtærede Krigsminister kunde leve i 6 Maaneder uden at begaa en eneste Synd, som det ærede Medlem fandt nævneværdig, som han fandt sig foranlediget til at tage op og rejse en Anklage paa. Ja, ikke en Gang de nu tilendebragte Manøvrer — og Manøvrerne var der jo saa stor Staahej over i Fjor — sagde han et eneste Ord om, uagtet de, saa vidt jeg kan forstaa det, ere foregaaede efter akkurat det selv samme Princip som i Fjor. Der var blot den Forskel, at Vorherre lod Solen skinne i Aar, mens han i Fjor lod Regnen fra Skyerne strømme ned over vore Soldater. Men en Krigsminister kan jo ikke stoppe alle de Huller, der er deroppe.

Noget af det, der forbaysede mig allermost i det ærede Medlems Tale, var, at han i det hele taget dristede sig til at tale om disse berømte eller berygtede Krudttaarnshistorier. Jeg synes, at efter den Afklædning, det ærede Medlem fik i Fjor, og efter de Oplysninger, som alle vi her i Salen have faaet, skal der mere end almindelig Mandsmod og Dristighed til at drage et saadant Spørgsmaal frem paa ny, naar man da ikke ligefrem bliver pisket til det, og det har det ærede Medlem da ikke været. Han talte om, at der var Uklarhed, man har kun faaet Klarhed fra den højtærede Minister saadan draabevis. Jeg synes nu, at der er Klarhed nok, eftersom vi fik det i Fjor, var det saa klart, som det overhovedet kunde være. Men jeg vil som Modsetning sige, at det ærede Medlems Standpunkter i denne Sag have været saa uklare, saa forvirrede og konfuse, som man sjældent ser Magen til. Efter hvad jeg har kunnet se, var det lige fra første Færd vedtaget af Finansudvalget, at Krudtet skulde flyttes ud i Fæstningen og lægges i bombesikre Rum. Det var man, saa vidt jeg ved, enig om fra alle Sider, og det synes jeg ikke, der er noget Ben i. Jeg kan heller ikke forstaa, at noget Menneske her kan komme i Vilde-rede. Ethvert normalt Menneske maa kunne slutte sig til, at naar man tager Krudtet ud af de til dette Krudts Opbevaring lavede Huller, kan man putte noget andet deri, ogsaa levende Mennesker. Der er dog bogstaveligt talt ikke paatænkt an-